

DE GESCHIEDENIS VAN DEN VOGELVERSCHRIKKER

Een Paaschverhaal

door:
CORA

NIJKERK. G. F. CALLENBACH.

... en een gevoel van angst greep haar aan. blz. 17

DE GESCHIEDENIS VAN DEN VOGELVERSCHRIKKER

Een Paaschverhaal op waarheid gegrond

DOOR

CORA C. G.

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Kleine Nelli was het jongste kind van het gezin. Ze zou dezen zomer negen jaar worden, en dat vond ze al een' heelen leeftijd. Haar zusje Marie, die pas elf geworden was, beschouwde ze bijna reeds als een volwassen meisje, maar dat kwam ook veel, doordat Marie zoo bedaard en weinig kinderlijk was, haast nooit eens met Nelli speelde, en er de voorkeur aan gaf, om rustig in den hoek van een der vensterbanken te zitten lezen, of om hun moeder met allerlei kleine dingen te helpen.

En dan was Jan er nog, en Hector; de laatste behoorde evengoed bij de familie als de kinderen, en daar de dertienjarige Jan de eenige zoon van het gezin was, werden Jan en Hec altijd in één adem genoemd; de trouwe viervoetige makker was altijd in gezelschap van zijn jeugdigen meester te vinden, en wachtte hem dikwijls op, als de school uitging.

De kinderen hadden het voorrecht godvreezende ouders te bezitten, die steeds het goede voor hen zochten en hen daarin vóórgingen; en het was niet te verwonderen, dat de kinderen uit zulk een gezin gelukkig waren.

De lieveling van allen was wel kleine Nelli; maar wie nu meent, dat zij een beetje verwend werd door

hare ouders, zooals zoo dikwijls het geval is met het jongste kind uit een gezin, die heeft het heelemaal mis. Neen, als Nel ondeugend geweest was, — en dat was ze wel eens, zelfs meer dan moeder lief was, — dan werd ze evengoed als de anderen daarvoor gestraft; en als moeder de kinderen gezegd had, iets voor haar te moeten doen, dan moest ook Nelli hieraan gehoorzamen, zelfs al was ze nog zoo prettig aan het spelen.

Maar denkt ge, dat ze het dan ook altijd met veel plezier deed en er een vroolijk gezicht bij zette? Neen, dat was niet altijd zoo, en 't gebeurde meer dan eens, dat moeder haar kleine meisje daarover moest onderhouden.

Zoo was Nelli eens op een keer heerlijk aan 't spelen met haar poppen. Ze had er vier; een heel mooie, die ze pas met Kerstmis van vader en moeder gekregen had, en waar ze maar eens een enkel keertje mee spelen mocht, als ze heel zoet was geweest, of op een' Zondag, en als ze beloofde, er o, zoo voorzichtig mee te zullen zijn. Nummer twee zag er nog wel netjes uit, maar had na een val haar wassen neusje zóó bezeerd, dat er maar een klein stukje meer van over was gebleven. Deze pop behoorde eigenlijk niet aan Nelli, maar was van haar zusje Marie, die, nu ze elf jaren was geworden, zich eigenlijk wat te groot vond, om met poppen te spelen, en nu haar arm kind maar aan zijn lot overliet. Maar dat was toch al te erg, vond Nel, en daarom ontfermde zij zich over de verstootene, en ze was, even vriendelijk voor het arme poppenkind zonder neus, als voor haar mooi nieuw popje. De twee

anderen waren maar klein, en hadden zulke stijve ruggen en beenen, dat ze haast niet konden zitten. Als Nelli ze aan haar kleine tafeltje zette, om ze te laten eten, dan schoof ze dit maar dicht bij den muur, en zette de twee kleine popjes met hun rug tegen de bloemen van 't behang, dan hadden ze een steuntje.

Zoo had ze ook nu gedaan; en op het tafeltje, dat ze met haar schoonen zakdoek gedekt had, stond het mooie tinnen serviesje klaar, omdat ze nu zouden gaan theedrinken en boterham eten. „En dan gauw naar bed, hoor kinderen,” zei Nelli tot hare kleine poppenfamilie, „want straks komt oom Jan, en die heeft o, zoo'n grooten hond; als je dien zag, dan zou je toch zoo bang worden . . .”

Juist had ze deze vreeslijke bedreiging geuit, toen moeder haar riep.

„Nelli, kom eens hier, en houd als een groote meid die streng wol eens voor me op, dan kan ik voort aan deze kousen.”

Maar, o wee, daar betrok Nelli's gezicht. Hè, nu zouden ze juist gaan theedrinken, dat was toch jammer. Zou ze maar net doen, alsof ze niets gehoord had? Misschien vroeg moeder dan wel aan Marie of aan Jan, om haar te helpen. Doch neen, dat durfde ze toch niet goed te doen. Ze zou naar moeder gaan, en vragen of broer of zus niet even mocht helpen opwinden, en zij de poppen naar bed mocht brengen.

Vlug liep ze naar de huiskamer, waar moeder al op haar zat'te wachten. Maar toen ze met haar voorstel voor den dag kwam, gevoelde ze zelve, hoe onvriendelijk ze was, en hoe ze moeder verdriet deed, met haar

dezen kleinen dienst te weigeren. En zoo jong als ze was, begreep Nelli heel goed, dat die goede, lieve moeder alles, alles voor haar deed, hare kleeren maakte, voor haar eten zorgde, haar bedje in orde bracht en dat moeder nooit iets te veel was, wat ze in 't belang van hare kinderen kon doen, of waardoor ze hun genoeg kon geven. En nu wilde Nel niet eens eventjes van hare poppen scheiden, om moeder te helpen!

Maar wat zou moeder nu wel zeggen? Zou ze boos zijn?

„Als je moeder niet graag wilt helpen, dan behoeft het heelemaal niet,” klonk het Nelli tegen, „ga dan maar weer aan het spelen.”

En toen Nelli nog wat draalde en niet recht wist wat ze zou doen, zei moeder weer: „Ga maar gerust heen; moeder heeft je hulp niet meer nodig.”

O, o, wat had Nel een' spijt, dat ze zoo tegengestribeld had. Ze ging weer terug naar het kleine zijkamertje, waar ze straks zooveel schik had gehad, maar nu was alle pret van 't spelen af. Ze praatte niet meer met hare poppen en begon vlug en stil haar speelgoed op te ruimen. En als de poppen waarlijk kindertjes geweest waren, inplaats van levenlooze voorwerpen, dan zouden zij zich zeker beklaagd hebben over de hardhandige wijze, waarop ze werden weggestopt.

Maar toen Nelli 's avonds naar bed gebracht werd, kwam het gebeurde van den dag nog eens ter sprake. 't Was niet nodig, dat moeder er veel van zeide, om het haar dochtertje aan 't verstand te brengen, dat ze verkeerd had gedaan. Neen, Nelli gevoelde dat

heel goed, en had er o zooveel spijt van. „Maar wie zou er nog meer bedroefd zijn geweest,” vroeg moeder, „toen Hij zag, dat je zelfs zulk een kleinigheid niet wilde doen?”

Ja, dat wist Nelli wel, en evenzeer, dat ze ook aan den Heer om vergiffenis moest vragen. Zij was niet vriendelijk en hulpvaardig geweest, en moeder zei zoo dikwijls, dat God ons allen, — evengoed kleine meisjes en jongens, als groote menschen, — wil helpen, om goed te doen, als wij 't maar aan Hem vragen, en van Hem bidden, dat wij een nieuw hart mogen ontvangen, dat begeert, den Heer te gehoorzamen en te dienen in alles. Maar daaraan had Nelli in 't geheel niet gedacht vanmiddag, alleen maar aan haar spel, dat ze moest laten rusten, om moeder te helpen. Ze was er waarlijk bedroefd om, zeer bedroefd en wenschte van harte, dat ze anders gehandeld zou hebben.

Doch toen ze bij moeders knie haar avondgebedje had opgezegd en moeder daarna met haar den Heer om vergiffenis had gevraagd voor haar kind en Hem smeekte, haar toch een schaapje van Zijne kudde te willen maken, toen beloofde ze onder vele tranen, niet meer zoo onvriendelijk en onwillig te zullen zijn, maar dadelijk zonder tegenspreken te gehoorzamen, als moeder haar weer iets zou vragen.

Toen ontving ze moeders nachtkus en weldra sliep Nelli in, en vergat in den droom zoowel haar leed, als hare goede voornemens.

Haar broertje Jan, (als Nelli met haar vriendinnetjes was, zei ze altijd „mijn groote broer”) was een aardige,

vroolijke jongen; Nel hield veel van hem en was er wat trotsch op, dat hij op school al in de hoogste klasse zat, en dat hij bijna zoo groot was als vader. Maar één ding vond ze niets mooi van hem, en dat was, dat hij altijd zoo'n lust had, om zijn zusjes te plagen; en heel dikwijls had hij 't juist op Nelli voorzien, althans, zoo meende zij. Hij deed vaak, alsof zij nog een klein kindje was, en praatte haar na, of lachte haar uit, als ze heelemaal niets geks deed. Ook speelde hij vaak met haar en dat vond Nelli wel prettig; maar hij was dikwijls zoo wild. En als dan Hector ook nog meedeed en met een paar groote sprongen op haar aanvloog of haar onderstboven rende, dan schreeuwde ze het uit van angst en dan had Jan er schik in en stuurde juist Hec nog op haar af.

Of als Nelli op school voor 't eerst een nieuw leesboekje had gekregen en zij dit in triomf aan vader en moeder liet zien, dan greep hij het en ging er uit lezen op zulk een kinderachtigen toon, dat Nel hem boos het boekje uit de hand rukte.

„Kom, kom,” zei moeder dan, „jullie moet wat van elkander kunnen verdragen, kinderen, en niet om alles boos worden.” Maar dat was toch niets aardig van Jan, meende Nelli; en dat hij ook nooit eens een kopje thee van haar serviesje wilde drinken, dat was toch ook niet mooi, vond ze; en vader en moeder wilden het altijd doen, als zij 't vroeg.

Zóó hadden zij dikwijls van die kleine kibbelarijtjes met elkander, die nu wel niet zoo hoog liepen, maar toch wel eens den goeden toon in huis bedierven.

Nu hadden ze alle drie vakantie gekregen, want de heerlijke Paaschdagen naderden. De weiden begonnen weer groen te worden en de kleine madeliefjes staken overal hun vriendelijke kopjes uit het jonge gras op. In het tuintje, dat achter het huis lag, begon zich ook weer wat leven te vertoonen. Aan sommige struiken waren overal kleine groene knopjes, en één was er al, waar duidelijk de roode bloesempjes te zien waren, nog wel niet als kleine bloemen, maar als een rood topje midden in de bladknoppen. Maar veel moois was er in den tuin nog niet te zien, en moeder vond, dat de kinderen hun eersten vrijen middag, den Donderdag voor Goeden Vrijdag, maar op de weide, achter den tuin moesten gaan spelen; dan vertrapten ze ook niet de kleine plantjes van de randen rondom de bloemperkjes, die al zoo mooi begonnen op te komen.

En daar hadden ze heerlijk gespeeld en geravot met hun vieren, een' heelen tijd; want zelfs Marie, die maar zelden meedeed, had dezen keer ook aan de pret deelgenomen, en Hec was zeker nog wel de drukste en vroolijkste van allen geweest.

Toen het een weinig donker begon te worden, had moeder hen naar binnen geroepen, en nog blozend en hijgend van al 't genoeg, was het vroolijke troepje het huis binnengestormd, Marie naar hare boeken en platen, Nel naar haar speelgoed en Hector had zich neergelegd aan de voeten van Jan, die zich den geheelen avond bezig hield met zijn knutselwerk.

Ik zal u eens vertellen, waarin dat werk van Jan bestond. Het was steeds zijn grootste plezier, om van

karton allerlei kleine voorwerpen te plakken, om in hout te snijden, en „om veel rommel te maken,” zei moeder gekscherend. Maar nu was hij met iets bezig, dat al zijn ander werk verre overtrof en waarin ook moeder heel veel belang stelde.

Ge moet weten, dat er achter in den tuin een heel lief kersenboompje stond, waaraan verleden jaar aardig wat kersen waren geweest. Toch had vader er niet zoo heel veel van kunnen plukken, want die brutale spreeuwen hadden gemeend, dat de mooie roode kersjes voor hen aan 't boompje groeiden en hadden er waarlijk wel de helft met hun gele snavels afgepikt.

En nu begonnen zich weer de kleine bloesemknopjes aan het kersenboompje te vertoonen, tot groote blijdschap der kinderen. „Maar,” had moeder gezegd, „als het straks maar niet weer gaat, zooals verleden jaar; wisten we er toch maar eens iets op te bedenken, om die ondeugende spreeuwen er uit te houden.”

Dat had Jan in zijn oor geknoopt, en hij was aan 't verzinnen gegaan en maakte in zijne gedachten dan dit en dan dat, tot hij eindelijk een mooien vogelverschrikker had uitgedacht en reeds begonnen was, daaraan te werken.

Hij had met heel veel moeite en eindeloos geduld een houten popje gesneden, of tenminste een figuurtje, dat een man moest voorstellen. In zijn rechterhand hield dit mannetje een stokje, waaraan een ratel verbonden was. Maar het kunstigste van alles was, dat dit houten popje op een plankje kwam te staan, op welks andere uiteinde een molentje was aangebracht

en dat dit alles met elkander in verbinding zou komen. Dat molentje was zóó gemaakt, dat de wieken door het minste windje gingen draaien, en tegelijkertijd begon dan het mannetje met zijn rechterarm te zwaaien, te zwaaien, dat het aardig was, om te zien. En wat een leven dan die ratel maakte, neen, dat was verbazend. Moeder zei: „Nu, als de spreeuwen daarvoor niet op de vlucht zullen gaan, dan weet ik het niet; ik zou er haast voor wegloopen.”

En ge begrijpt, wat een schik Jan had van zijn werk; het was nog wel niet heelemaal gereed, hoewel hij er al verscheiden avonden aan gewerkt had. Het was nu zóóver, dat de verschillende onderdeelen klaar waren en nog in elkander gezet moesten worden. Doch vóór hij dezen avond alles had opgeborgen in het schuurtje, waar zijn gereedschappen bewaard werden, had hij moeder en de zusjes eens laten zien, hoe het nu worden zou; dan kon hij morgen vóór 't eten het geheel in orde brengen.

Maar den volgenden morgen aan 't ontbijt droeg vader Jan op, een boodschap te gaan doen naar een dorpje, dat ongeveer een uur gaans van hun woonplaats verwijderd was. Jan had wel liever eerst zijn molentje willen afmaken, maar, dacht hij, dat kan dan na het eten ook nog wel en dan maak ik meteen met Hector eens een flinke wandeling.

Marietje hielp moeder de ontbijttafel opruimen, kopjes wasschen en stof afnemen, zoodat ze 't zoo druk had, meende ze, als een groote meid. Nelli had zich den geheelen morgen bezig gehouden met haar kleine

winkeltje; ze had van moeder wat bruine en witte suiker gekregen, een paar amandelen, wat rozijnen en eenige biscuits, die ze in zulke kleine stukjes gebroken had, dat het leek, of ze er wel vijftig had. En toen was ze koopvrouw en koopster tegelijkertijd geweest, maar daar was het toch even plezierig om. Toen het haar een beetje ging vervelen, had ze het winkeltje weer opgeborgen en begon voor haar poppen een maaltijd klaar te maken, zóó heerlijk, vond ze, dat zelfs het prinsesje dien niet versmaden zou.

Het was jammer, dat er plotseling eene stoornis kwam, juist toen ze alles netjes op haar tafeltje gerangschikt had en de poppen met strakke oogen op al het lekkers neerzagen. Vader was thuisgekomen, en men zou gaan eten. Natuurlijk mocht Nelli niet op zich laten wachten; maar ze zou gauw terugkomen, om met haar kindertjes te gaan eten, beloofde ze aan de poppen, en ze vertrouwde wel, dat er tijdens hare afwezigheid niet van de heerlijke schotels gesnoept zou worden.

Vader en moeder zaten reeds aan tafel, en zoo was weer het geheele gezin aan den disch vereenigd. Moeder was zeer tevreden over haar drietal; zij hadden flink hun best gedaan en waren gehoorzaam geweest, en als ze ook dien middag goed zouden oppassen, dan mochten ze alle drie met moeder naar de avondkerk, die om halfzes aanging.

Nelli was nog maar een paar keertjes naar de kerk geweest; moeder hield er meer van, dat ze naar de zondagschool ging, want daar kon ze beter begrijpen hetgeen er verteld werd. Maar Nel vond het heerlijk,

om eens mee naar de kerk te gaan, al begreep ze er niet veel van, wat de dominee zei. Ze vond het zoo aardig, dat deze zoo hoog stond in den preekstoel, zooals de menschen zeiden. Maar 't leek niets op een stoel, vond Nel, 't leek veeleer eene groote vogelkooi, die tegen zoo'n dikken pilaar hing. En als dan de diakenen kwamen met zulke kleine zakjes aan lange stokken, dat vond ze zoo aardig! Maar zij zou wel oppassen vanavond, dat ze beter hare hand in 't zakje stak, dan de eerste maal dat ze in de kerk was geweest; want dien keer, toen ze den diaken aan zag komen, meende ze in hem den vader van haar vriendinnetje te herkennen, en dat wilde ze juist zachtjes even aan moeder vertellen, toen het zwarte zakje opeens voor haar werd gehouden. Haastig stak zij haar handje uit, om den cent, dien moeder haar gegeven had, er in te werpen; maar door den schrik kwam die naast, inplaats van in het zakje terecht en rolde een heel eindje onder de bank door, tot niet geringe ontsteltenis en schaamte van het kleine meisje.

Gelukkig had kort daarna de dominee een psalmvers opgegeven, dat Nelli kende; en om te toonen, dat ze toch niet zoo heel klein en dom was, had ze flink meegezongen, zoodat de menschen om haar heen hadden kunnen zien, hoe goed ze het kende.

En nu mocht ze vanavond weer mee naar de kerk! Heerlijk vond ze het; en ze had zooveel te vragen en te vertellen, dat moeder er haar aan moest herinneren, dat ze haar mond niet enkel had, om er mee te praten, maar ze nu vlug haar bord moest leëg eten.

Na afloop van den maaltijd kreeg Marie den bijbel en begon vader te lezen uit Joh. 19:

„Toen nam Pilatus dan Jezus en geeselde Hem.

„En de krijgsknechten, eene kroon van doornen gevlochten hebbende, zetteden die op Zijn hoofd, en wierpen Hem een purperen kleed om.

„En zeiden: Wees gegroet, Gij Koning der Joden!

„En zij gaven Hem kinnebakslagen.

„Pilatus dan kwam wederom uit, en zeide tot hen:

„Ziet, ik breng Hem tot ulieden uit, opdat gij wetet, dat ik in Hem geene schuld vinde.

„Jezus dan kwam uit, dragende de doornenkroon en het purperen kleed. En Pilatus zeide tot hen: Zie, de Mensch!”

Nadat vader gelezen had, dankte hij met de zijnen voor al de zegeningen, die de Heer elken dag in zoo ruime mate schenkt, en bovenal voor de genade Gods, ons verleend in de zending van Zijnen lieven Zoon, opdat wij door Zijnen dood het eeuwige leven zouden kunnen beërven.

Daarna gingen moeder en Marietje vlug de tafel afnemen, en vader, die weer terstond naar zijn werk moest gaan, vroeg Jan, even zijn jas van den kapstok te gaan halen en meteen uit de kast in het zijkamertje een boek mee te brengen, dat vooraan op de bovenste plank stond.

Fluitend ging Jan de gang door, zette bij den kapstok gekomen vaders hoed op, die hem ver over de ooren zakte, stak den duim van de rechterhand

door het kettinkje aan den kraag van vaders jas en hing deze over den schouder, om zoo het boek te gaan halen. Daar de oogen bijna bedekt waren onder den hoed kon hij het niet zoo dadelijk vinden. Maar ten slotte vond hij het toch; met een zwaai wierp hij de kastdeur toe, en keerde zich om, ten einde alles bij vader in de huiskamer te brengen.

Doch, — o, wee! Daar sleepte hij in 't voorbijgaan met vaders zware jas de heele „poppezaak”, gelijk hij 't noemde, omver; en daar vielen onder luid gerinkel en gestommel die arme poppen onderstboven; het tafeltje met alles, wat er op had gestaan, ging insgelijks omver, en Jan stond met verschrikt gezicht naar die verwarring te kijken, nog met vaders hoed op het hoofd. Hij wist niet of hij lachen moest of medelijden hebben zou met zijn zusje en begon reeds op onhandige manier de poppen uit hun benarden toestand op te helpen.

Maar Nelli, die het lawaai gehoord had, kwam haastig aangelopen met vuurrood gezicht en toen zij daar al haar lievelingen op den vloer zag liggen te midden van tinnen bordjes en rozijnen en beschuitkruimels, barstte zij in zulk een heftig snikken los, dat Jan het raadzaam vond, het hazenpad te kiezen, en ook vader niet langer te laten wachten.

Onderwijl vader naar de keuken ging om moeder en Marie goedendag te zeggen, bleef Jan in de huiskamer achter; hij wist niet recht, wat hij nu zou gaan doen. Hij wilde Nelli maar niet gaan helpen; zij huilde zoo en daar hield hij niet van. Bovendien, het was

wel niet zijn schuld, dat zij zoo bedroefd was, want hij had het niet met opzet gedaan, maar hij had toch wel een beetje voorzichtiger kunnen zijn en niet zoo vlak langs dat tafeltje moeten loopen, dan was al dit onheil voorkomen geweest.

En Nelli? Denkt ge, dat ze gauw den boel ging opruimen, of hare toevlucht bij moeder zocht, om daar haar verdriet te klagen? Neen. Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, maar kleine Nel was veel meer boos dan bedroefd. Zij stampte met haar voet op den grond en schold haar broer voor „een' akeligen, gemeenen jongen.”

„Had hij dan niet van mijn speelgoed af kunnen blijven,” dacht ze, „wat had hij er mee noodig, om zoo dicht langs het tafeltje te loopen, laat hij er af blijven! Wij mogen ook nooit aan zijn goed komen, als hij met zijn molentje bezig is!”

Ha, . . . zijn molentje! . . . Daar kwam plotseling eene gedachte bij haar op; een leelijke gedachte. Zij zou Jan eens laten voelen, hoe 't was, als een ander zijn werk bedierf! Nel had gemeend, zoo heerlijk met haar poppen verder te gaan spelen van middag, en nu was alles uit. Maar zij zou het Jan betaald zetten! Nu zou ze zijn werk eens bederven, — en zonder een oogenblik over haar plan na te denken, gaf zij gehoor aan de gedachte, die in haar hart opkwam. Zij droogde haar tranen en liep vlug naar het schuurtje. Daar lag alles, het plankje, dat op de schutting bevestigd moest worden, het mannetje, dat daarop kwam te staan, het kleine molentje en verschillende gereedschappen. Nelli

aarzelde niet; ze greep het gesneden popje, stapte vlug het schuurtje uit en het tuintje door naar de breede sloot, die hun huis van dat van den bloemkweker daarnaast scheidde. Plons, — daar lag het, midden in het water, zakte eerst een eindje, kwam weer boven drijven en vormde een aantal kringen om zich heen, die al meer en al wijder werden, tot ze ten laatste den wal bereikten. Nelli bleef een oogenblik er naar staan kijken; haar hartje klopte geweldig en ze beefde over haar geheele lijf. Hoe vreemd; terwijl ze straks naar 't schuurtje geloopt was en toen ze met het houten mannetje den tuin doorging, had ze een zeker gevoel van voldoening gehad; maar niet zoodra was het ding uit haar handen, en zag ze het daar op het water drijven, of dit veranderde, en ze had wel alles willen geven, om het maar weer ongedaan te maken. Haar geweten begon haar aan te klagen; zij begreep nu, hoe slecht ze gehandeld had, hoe ze Jan, hare ouders en ook hoe ze den lieven Heer bedroefde, door wat ze gedaan had. De drift, die haar eerst beheerscht had, maakte nu plaats voor droefheid en berouw, en een gevoel van angst greep haar aan. Eigenlijk kon zij zich geen rekenschap geven van de tegenstrijdige gevoelens, die op dat oogenblik in haar hart waren, maar ze was ongelukkig, dat wist ze wel en ze had wel gaarne zóó naar moeder willen toevliegen, om daar haar hart uit te storten. Maar toch deed Nelli dat niet; want dan zou ze ook moeten vertellen, wat ze gedaan had en dat wilde zij niet.

Met een droevig hart en tragen gang liep zij weer

het huis binnen en ging stilletjes naar het zijkamertje. Toen ze daar de poppen, het serviesje en al de leukernijen zoo op den grond zag liggen, kwam even nog de drift en boosheid bij haar boven; maar 't was slechts een oogenblik. Zachtjes deed zij de deur naar de gang dicht en begon toen langzaam alles op te rapen en weg te ruimen.

„Was het maar een gewone middag, inplaats van vacantie,” dacht Nelli, „dan was ik op school geweest, en zou nu niet zoo treurig hier alleen zijn.” Zij was niets op haar gemak; in spelen had ze geen lust, naar de huiskamer gaan, durfde ze niet. Op eens dacht ze, waar Jan nu wel zou zijn, en of hij al gemerkt zou hebben, dat zijn mannetje weg was? Wist zij er maar raad op, om het uit het water te halen! Maar hoe zou ze dat gedaan krijgen? Misschien was Jan wel bezig, om het op te visschen! — De nieuwsgierigheid had ten laatste de bovenhand op haar vrees, om naar binnen te gaan, en stilletjes sloop ze naar de huiskamer, waar moeder en Marie waren. Maar Jan zag ze niet. Ze zei niets, doch ging voor het raam staan kijken, zonder evenwel naar iets te zien, of er haar aandacht aan te schenken.

„Wat is er met Nelli,” zei moeder, „wat scheelt er aan? Je bent zóó stil, dat ben ik niet van je gewoon.”

Wat zou Nelli antwoorden? Ze wist het niet; maar moeder kwam naar haar toe en nam Nel's hoofd, dat zij trachtte af te wenden, tusschen hare handen, om haar in de oogen te lezen.

Daar kwamen de waterlanders! „O, Moeder,....

Jan, ik heb ik" begon zij; maar nog voordat Nelli in staat was, om een geregeld verslag van het gebeurde te geven, kwam Jan de huiskamer binnen en vroeg:

„Waar kan mijn houten mannetje toch zijn? Weet u" Maar daar viel zijn blik op Nelli, die haar oogen neersloeg, en op eens vroeg hij: „Weet jij er wat van, Nelli, zeg, waar is het?"

Nu moest het hoge woord er uit. Nelli schreide zóó, dat lang alles niet te verstaan was, wat ze zeide; maar Jan begreep er wel uit, dat zijn mannetje in 't water lag, en met een boos gezicht naar Nelli ziende, snelde hij naar buiten, om te zien, of het nog te redden was.

Moeder was bedroefd, o zoo bedroefd en teleurgesteld. Zij schreide niet, zooals Nelli, maar nam haar kleine meisje bij zich en sprak met haar over haar verkeerd gedrag, over het onrecht, dat zij Jan had aangedaan, en hield haar voor, hoe Nelli zich zelve en anderen ongelukkig zou maken, als zij aan die drift toegaf.

Nelli luisterde naar hare moeder en moest in haar hart wel toegeven, dat moeder gelijk had; maar toch kon zij er nog niet toe komen, om Jan vergeving te gaan vragen. Jan had haar ook geplaagd, net zoo goed als zij hem; en hoewel ze moest toestemmen, dat Jan slechts een ongeluk had gehad, terwijl zij hem met opzet leed had gedaan, toch wilde haar trotsch hartje niet buigen.

Maar het werd tijd, zich klaar te gaan maken voor

de kerk. Moeder had gezegd, dat de kinderen mee zouden gaan, als ze goed oppasten; en hoezeer het moeder verdriet deed, om Nelli alleen thuis te laten, toch, in deze stemming kon ze niet meegaan. En zoo zag Nelli moeder en Marie en Jan netjes aangekleed naar de kerk gaan, terwijl zij achterbleef; de voordeur ging dicht, en zij was alleen thuis en dat voor twee lange uren.

Wat klonk het haar nog in de ooren, dat de voordeur dichtgetrokken was; dat had Nelli vroeger nooit opgemerkt, hoe zwaar het slot dichtviel; en wat tikte de klok hard! Zij vond het toch wel akelig, om zoo alleen in huis te zijn, en het was zóó stil, dat ze bijna haar eigen hart kon hooren kloppen.

Was Jan toch maar niet zoo naar geweest, dacht Nelli, dan was er van alles niets gebeurd, en dan had zij nu ook mee mogen gaan naar de kerk. Zouden moeder en Marie en Jan er nu al zijn? Misschien waren de menschen in de kerk nu wel aan 't zingen. En dan kwam de dominee het trapje opgelopen, dat wist ze nog goed, en dan was alles een oogenblikje heel stil en zaten de menschen allen met gebogen hoofd, terwijl de dominee sprak; wát wist ze niet meer. En dan begon een mijnheer, die voor den preekstoel stond, voor te lezen uit den bijbel, maar uit een veel grooteren bijbel, dan dien van vader. Wat zou er nu wel gelezen worden? Misschien wel hetzelfde, waarvan vader vanmiddag ook had gelezen, van die Joodsche menschen, die den Heer Jezus zoo slecht behandelden, en Hem zooveel pijn deden en Hem ten laatste aan

het kruis sloegen. Hoe vreeslijk toch! Wat waren dat slechte menschen geweest!

Daar schoot het haar plotseling te binnen, dat vader haar verleden Zondag, toen zij uit de zondagschool kwam en vertelde, waarover de juffrouw had gesproken, gezegd had, dat alle menschen, die *toen* en die *nu* leefden, te zamen gemaakt hadden, dat de Heer Jezus gekruisigd moest worden. Vader had nog veel meer gezegd; maar dit had ze goed onthouden, want, zei vader, dat was om onze zonden, omdat wij zoo slecht waren.

Vader en moeder zijn niet slecht, dacht Nelli; maar wat was zij niet vaak ondeugend, daar straks nog. O, had ze het toch maar niet gedaan, was ze maar niet zoo driftig geworden, en had ze maar dadelijk de poppen en het speelgoed opgeruimd, inplaats van Jan's vogelverschrikker te gaan bederven.

Zou dáárom ook de Heer Jezus gekruisigd zijn geworden? Wat een vreeselijke gedachte! De tranen sprongen Nel in de oogen; ze schreide niet hard, zooals daar straks; maar het waren tranen van berouw en droefheid over wat zij gedaan had; en zij had zulk een groote behoefte, om bij moeder te zijn en haar te zeggen, hoeveel spijt ze had. Zij zou nu ook Jan wel om vergeving willen vragen, dat ze zijn mannetje in het water had gegooid. Maar moeder was er niet en Jan was er niet en zij was alleen, geheel alleen.

Was zij waarlijk alleen? — „De Heer is altijd en overal bij ons,” zei moeder dikwijls en dus was Hij nu ook bij Nelli. Zou zij nu aan den Heer om ver-

giffenis vragen? Of zou ze van avond, als moeder haar naar bed bracht, vragen of moeder het voor haar wilde doen? Maar zij kon het *nu* niet aan moeder vragen, want die was er niet en wel aan den Heer, want Hij was bij haar en hoorde haar, ook al kon zij Hem niet zien.

Kleine Nel ging bij den stoel in den hoek der kamer op hare knieën, vouwde eerbiedig de handen samen en bad:

„O lieve Heer, wilt U het mij als 't U belieft vergeven, dat ik zoo slecht ben en dat ik Jan zijn mannetje in de sloot heb gegooid? Ik heb er zoo'n spijt van. En wilt U mij toch helpen, om niet meer zoo driftig te zijn, en schenk mij een nieuw hartje, om Jezus' wil, Amen.”

Veel verlicht stond Nelli weer op; ze was niet meer zóó bedroefd en eenzaam, als daar straks. Maar toch verlangde ze zoo erg, dat moeder weer thuis zou komen.

Nelli hoopte maar, dat moeder nu niet meer boos zou zijn; want moeder had haar bij 't heengaan geen kus gegeven, en dat was een vast bewijs, dat zij ernstig ontevreden was.

Kon Nelli maar iets bedenken, waardoor zij een beetje goed kon maken, wat ze misdreven had. Zij wist wel, als ze moeder en Jan om vergiffenis zou vragen, en zeggen hoeveel berouw ze had, dat moeder het haar dan ook gaarne zou willen vergeven. Maar Nelli wilde zoo gaarne zelve iets *doen*.

Zij wist al wat! Toen ze onlangs door vader een lossen tand, waar ze zoo'n hinder van had, uit haar

mond had laten trekken, gaf vader haar een mooi, nieuw dubbeltje, omdat ze zoo dapper stil had gestaan en niet geschreeuwd had. Als zij daar nu eens iets voor kocht, iets voor moeder en voor Jan. Dat kon best; een dubbeltje, dat is tien centen, en wat zou ze al niet voor tien centen kunnen koopen!

Zij liep nu vlug naar haar speelgoedkastje, waar ook haar mooi beursje lag en daar in het binnenzakje zat het aardige nieuwe dubbeltje. Nelli nam het er uit en liet het op de vlakke linkerhand eenige keeren op en neer springen. Dit was haar heele schat! Zij had ook nog wel geld in haar spaarpot; maar daar had ze niet veel aan, daar kon ze toch niet bij, en dit dubbeltje had ze zelf mogen bewaren. Wat zou ze nu doen? 't Was toch ook wel prettig, vond ze, om geld te hebben in haar beursje, en het blonk zoo mooi!

Maar als moeder blij zou zijn en Jan niet meer boos, dat was toch nog veel prettiger.

Dáár bedacht ze iets! Ze had van de week, toen ze eens bij buurman was, zulke lieve kleine potjes gezien met bloeiende plantjes, roode, witte en zacht rose. Wat zou moeder daar blij mee zijn! Maar, — dan moest ze nu uitgaan; en mocht ze dat wel doen? Maar anders kon ze toch niets koopen, en ze zou zoo heel gauw weer terug zijn.

Nelli stapte vlug naar buiten, liet de voordeur op een kier staan en liep met haastigen stap den tuin in van buurman Willemse. Gelukkig, hij was met zijn bloemen bezig en er was niemand bij hem. Nelli vertelde hem, wat zij kwam doen en toen de vriendelijke oude man

een beetje verwonderd opzag, dat Nelli alleen was en dan bloemen kwam koopen, vertelde zij hem, hoewel aarzelend, dat zij stout geweest was en nu niet mee had mogen gaan naar de kerk en dat zij zoo graag iets voor moeder en voor Jan wilde koopen, om hun te toonen, hoeveel spijt ze had van haar boos gedrag.

Daarna zochten ze samen een potje mooie, bloeiende geraniums uit met prachtige vuurroode bloemen; die vond Nelli 't mooist van alle. Baas Willemse was zoo vriendelijk, een klein geel houtje in de aarde te steken, waarop hij met groote letters schreef: „Voor Moeder.” Daar was Nelli blij mee; en buurman raadde haar aan, om voor Jan een grooten sinaasappel te koopen, daar hielden jongens meer van, dan van bloemen; en daar het bloempotje maar vijf centen kostte, hield ze ook nog zooveel over.

Nadat buurman het potje even onder de pomp had schoongemaakt, zoodat het roode steen bijna de kleur had van de bloemen, bracht Nel dat eerst even in huis en liep toen haastig naar den groentewinkel aan den overkant, om een sinaasappel voor Jan te gaan koopen. Zij gevoelde zich wel niet zoo heel rustig, dat ze weer uitging, terwijl moeder meende, dat Nel in huis zou zijn; maar de sinaasappelen kwamen niet uit zichzelf bij haar en ze wilde er toch zoo gaarne een voor Jan hebben.

En daar gaf de koopvrouw uit den groentewinkel Nelli twee mooie sinaasappelen voor vijf centen. Dat viel haar mee. Dan was er één voor Jan en één voor Marie ook. Op een draffe stak zij de straat over en

toen ze weer in huis was, zette zij het mooie potje met bloemen vooraan op de tafel, zoodat het terstond in 't oog viel voor wie de kamer inkwam; en aan elken kant daarvan lei ze een sinaasappel neer en ging toen terug naar de kamerdeur, om te zien, hoe het wel leek, als men binnenkwam.

Hè, dacht Nel, als nu de kerk maar uitging; wat zal ik toch blij zijn, als moeder en de anderen thuis-komen, dan zal ik gauw naar moeder gaan en vragen of zij 't mij vergeven wil, en dan ook aan Jan.

Daar sloeg de klok buiten zeven slagen. Nu kon moeder al gauw terugkomen en Nel ging maar vast voor het raam in het zijkamertje staan, dan kon ze op de voorbijgangers letten.

Gelukkig, daar kwamen al een paar menschen aan met kerkboeken bij zich; nu zouden moeder met Marie en Jan ook wel gauw komen. En ja, daar zag ze Jan de stoep al opspringen, even later kwamen moeder en Marietje.

't Was of moeder op Nelli's gezicht kon lezen, dat zij tot andere gedachten was gekomen en om vergeving wilde vragen, want nog voordat ze uitgesproken had, nam moeder haar kleine meisje al in hare armen en kuste haar hartelijk. En hoewel Jan niet op zulk een wijze zijn vergevensgezindheid aan den dag legde, was hij toch heel vriendelijk, en het was een veel gelukkiger gezin, dat nu weer samen in de huiskamer was, dan eenige uren geleden.

Maar het viel Nelli wel wat tegen, dat Moeder niet

meer verheugd was met het bloempotje; ze zag waarlijk een traan in moeders oog, toen zij het opschrift las. Maar Jan en Marie waren wat in hun schik, met zulk een dikke sinaasappel; en wat Nelli veel rijker maakte, dan het bloempotje en de sinaasappelen samen, dat was het verhaal van Jan, hoe 't hem gelukt was, het houten mannetje weer op te visschen uit de sloot en hoe moeder het voor hem had schoon gemaakt en het daarna in het hoekje van den oven gelegd om het goed te doen drogen.

Zoo zou dus de vogelverschrikker nog in orde gemaakt kunnen worden, dát was een pak van Nelli's hart!

Even daarna ging moeder koffiedrinken met de kinderen en het avondeten gebruiken, want het werd hun bedtijd.

Maar voor de kinderen ter rust gingen, sprak moeder nog eens even met hen over 'tgeen er dien dag was voorgevallen.

Nel had verteld, dat ze den Heer gevraagd had, haar te willen vergeven, en dat ze daarna zulk een verlangen gehad had, om haar verkeerd gedrag weer goed te maken en moeder en Jan te toonen, dat ze er wezenlijk spijt van had.

„Ik ben heel blij,” zei moeder, „dat Nelli 't nu goed heeft ingezien, hoe ondeugend ze geweest is, om Jan's werk met opzet te vernielen. Dat was heel stout. — Weet je wel, Nel, wat een plezier je nog gisterenavond had, toen Jan ons liet zien, hoe hij zijn vogelverschrikker in elkaar zou zetten? Toen heb je

toch zeker niet gedacht: morgenmiddag zal ik zijn mannetje in 't water gooien, is 't wel?"

„O, nee moe, heusch niet," zei Nel, bijna verontwaardigd bij die gedachte.

„Maar hoe komt het dan, dat je het vanmiddag tòch hebt gedaan, wat je gisterenavond zoo slecht zoudt gevonden hebben? Kwam dat niet door dat booze hoofdje, dat ons al zooveel verdriet heeft gegeven, vader en mij en ook jezelf, kindlief? — Weet je wel, dat er wel eens menschen in drift iemand doodslaan?"

Nelli schrok en schoof wat dichter tegen moeder aan.

„En dat waren ze eerst óók niet van plan; dat zouden ze zelfs vreeslijk gevonden hebben, als de drift hen maar niet zoo de baas geworden was.

Die booze drift komt altijd onverwacht, in een onbewaakt oogenblik. Daarom moeten we altijd op onze hoede zijn en geen dag beginnen zonder den Heer te vragen, ons toch voor de zonde te bewaren. „Leert van Mij," zegt de Heiland, „dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart."

Zachtmoedig, Nel, ben je dat wel geweest? En dat nog wel op een dag als vandaag? — Vertel ons eens, waaraan denken we op Goeden Vrijdag?"

Maar de tranen waren gekomen bij Nel en daarom gaf moeder zelf maar het antwoord.

„Op Goeden Vrijdag gedenken we, dat de Heere Jezus voor ons stierf om onze schuld te betalen en onze zonden te verzoenen. Wij allemaal hebben het noodig, dat te weten. Het is alsof de Heer tegen ons zegt: „Wees nu niet meer bevreesd; gij hadt straf

verdiend, maar die heb Ik nu voor u gedragen en daarom is het alles weer in orde. Geloof dit nu én kom dan; ge hebt niets meer te vreezen."

Is dat nu niet heerlijk, en hebben we niet groote reden om God te danken, dat Hij ons zulk een Heiland gaf?"

„En waaraan denken wij, als we Paaschfeest vieren?" vroeg moeder aan Marietje.

„Dat de Heer Jezus uit het graf is opgestaan," antwoordde deze vlug.

„Juist," zei moeder, „toen de Heer Jezus gestorven was, had Hij de straf gedragen, en waren onze zonden verzoend. Ieder die van harte in Hem gelooft, mag daarop volkomen vertrouwen. Toen stond Hij weer op uit het graf, en na zich nog eenige malen aan Zijne moeder en de discipelen vertoond te hebben, keerde Hij terug tot Zijn Vader, om eene plaats te bereiden in den hemel voor ieder, die in Hem gelooft."

„En laat ik nu nog eens hooren, of Nelli den tekst voor de Zondagsschool al goed kent," zei moeder, „en dan moet Jan zijn versje eens opzeggen."

Daarop begon Nelli:

Matth. 28 : 5 en 6. „Maar de engel antwoordende, zeide tot de vrouwen: „Vreest gijlieden niet; want ik weet dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was. Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft."

En Jan liet er op volgen:

Jezus leeft, en wij met Hem;
 Dood! waar is uw schrik gebleven?
 Jezus leeft en Zijne stem
 Roept ook ons eens weer in 't leven,
 Zal ons eens met eer bekleën:
 Dit is onze troost alleen.

Jezus leeft! Nu is de dood
 Ons een ingang tot het leven;
 Welk een rust in stervensnood,
 Zal dit woord ons harte geven:
 Gij, o Heiland! Gij alleen,
 „Gij zijt onze troost alleen.”

Gez. 137 : 1 en 6.

Op deze wijze werd de dag, die zoo rijk aan gebeurtenissen was geweest, besloten.

De volgende dag bracht allerlei werk mee. Moeder had het bijzonder druk, om alles in orde te maken voor de twee Zondagen, die zouden volgen, en daarbij werd zij flink terzijde gestaan door Marie, die er wat een schik in had, dat zij moeder zoo mocht helpen.

Jan en Nelli gingen samen er op uit, om boodschappen te doen. Jan scheen het gebeurde van den vorigen dag al weer vergeten te zijn en stapte met een groote mand aan den arm heel genoeglijk met zijn zusje van den eenen winkel naar den anderen. En Hector draafde en blafte om hen heen, liep telkens een eind vooruit en keek dan eens om, alsof hij zeggen wilde: „Ik kan het alleen veel vlugger, dan jullie met je beidjes.” Maar als hij zag, dat Jan en Nelli een dwarsstraat insloegen, die hij al lang voorbij was, dan draafde hij weer terug en kwam al hijgende weer bij hen.

Wat was Nelli blij, dat Jan des namiddags begon, om nu den vogelverschrikker geheel in orde te maken. Er ging nog een heel poosje mee heen, voordat hij het klaar had, maar toen kon hij ook niet langer wachten, om het plankje maar meteen op de schutting vast te timmeren. Er waren nog wel geen kersen aan het boompje en ook nog geen spreuwen, die daarop afkwamen; maar 't zou zoo aardig zijn, als het er op stond en zij het mannetje konden hooren ratelen.

„Dan is het meteen goed, om de musschen uit het bleekveldje te houden, die zoo belust zijn op het graszaad,” meende vader.

Toen de eerste Paaschdag aanbrak en de kinderen door de gordijnen naar buiten zagen, scheen de heerlijke zon al over veld en wei. Het was een prachtige dag en alles zag er in dien vroolijken, warmen zonneschijn zoo feestelijk uit, alsof de gansche natuur zich verheugde in het Opstandingsfeest. De weide achter het huis was zoo frisch en groen, en de bloempjes schitterden zoo helder, dat het bijna niet mogelijk was, om ze daar rustig te laten staan, en Nel grooten lust had, om er een heele menigte te gaan plukken.

Maar Nelli had haar zondagsche jurk aan en moeder zou niet gaarne zien, dat ze daarin vlekken kreeg; daarom vermaakte zij zich maar met het tuintje wat op en neer te loopen en een praatje te maken met buurman Willemse, over de sloot heen.

Daar riep moeder haar. Zeker zouden ze nu gaan ontbijten. Ja, dat was ook zoo; maar waarom moeder

Nelli eigenlijk geroepen had, dat was, om haar te zeggen, dat ze straks mee zou mogen gaan naar de kerk. Dat was toch heerlijk! En nu ging vader ook mee, zoodat dus het geheele gezin deelnam aan de godsdienstoefening. Wat speelde het orgel mooi, vond Nelli, en wat was er een menigte menschen! Het gezang klonk zoo plechtig en tegelijk zoo juichend, dat zij het recht mooi vond. En toen de dominee den tekst ging voorlezen, waarover hij spreken zou, was het waarlijk dezelfde tekst, dien zij had moeten leeren voor de zondagsschool.

Wat was het toch een heerlijke, gelukkige Zondag; alles stemde samen, om dien tot een feestdag te maken in den volsten zin van het woord. Nelli had zich nog nooit zoo blijde en gelukkig gevoeld als op dien eersten Paaschdag. Wat was het niet heerlijk, dat er niemand boos op haar was; dat moeder haar zoo vriendelijk toeknikte, als ze eens gauw toesprong, om iets aan te geven, of om eene deur open te doen. Vader noemde haar: „zijne groote meid” en met Marie en Jan speelde ze zóó prettig, dat ze haast niet kon denken, hoe ze ooit weer over iets zouden kibbelen.

Ze gevoelde toch, dat het niet tevergeefs was geweest nu ze aan den Heer had gevraagd, haar te helpen, die booze drift te bedwingen. Telkens moest zij er aan denken, dat Hij gezegd heeft: „Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.” Ja, dat wilde ze waarlijk, dat was haar oprechte begeerte.

En zou nu Nelli nooit meer in verzoeking gekomen

zijn, om driftig en ondeugend te wezen? O zeker, nog menigmaal zelfs. Dikwijls kwam de oude drift weer boven en stond ze op het punt, om boos te worden en onvriendelijk of brutaal te zijn. Maar dan gebeurde het vaak, dat de wind zachtjes tegen de wieken van het molentje streek, en als Nelli dan het geratel van den vogelverschrikker hoorde, dan schoot haar plotse-ling die Goede Vrijdag te binnen, dien ze nooit ver-geeten zou, en dan vroeg ze den Heer, haar toch voor de zonde te willen bewaren.

En toen de zomer weer in 't land gekomen was, en het kersenboompje inplaats van witte bloesems mooie roode vruchten aan zijn takken droeg, toen werden er heel wat spreeuwen teruggeschrikt door het houten mannetje met zijn ratel.

Maar als moeder Jan's vogelverschrikker daar zag staan, dan verheugde zij zich nog het meeste, dat haar kleine Nelli daardoor geleerd had, hoe zondig ons hart van nature is, en zij nu dagelijks de les van onzen Zaligmaker beoefende:

„Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.”
